

2) Czy w toku ustalania podmiotu podlegającego ukaraniu, do organów właściwych do stosowania przepisów o ochronie konkurencji, należy dyskrejonalna ocena występowania okoliczności uzasadniających obciążenie następcy gospodarczego odpowiedzialnością za naruszenia reguł ochrony konkurencji, których dopuścił się podmiot pierwotny — również w sytuacji, gdy ten ostatni w dniu wydania orzeczenia wciąż istnieje — celem zapewnienia skuteczności przepisów o ochronie konkurencji w sytuacji zmian struktury prawnej przedsiębiorstw?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 28 czerwca 2006 r. — Hans-Dieter i Hedwig Jundt przeciwko Finanzamt Offenburg

(Sprawa C-281/06)

(2006/C 224/41)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof (Niemcy).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Hans-Dieter i Hedwig Jundt

Strona pozwana: Finanzamt Offenburg.

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 59 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (obecnie art. 49 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską) należy interpretować w ten sposób, że zakresem ochrony tego przepisu jest także objęta uboczna działalność zawodowa w charakterze wykładowcy wykonywana w ramach służby lub na zlecenie osoby prawnej prawa publicznego (uniwersytetu), gdy za tę quasi honorową działalność otrzymywany jest jedynie zwrot związanych z nią wydatków?

2) W przypadku pozytywnej odpowiedzi na to pytanie, czy ograniczenie swobody świadczenia usług polegające na tym, że ulgi podatkowe dotyczą jedynie takich zwrotów, które są dokonywane przez krajowe osoby prawne prawa publicznego (tu § 3 pkt 26 Einkommensteuergesetz), jest uzasadnione tym, że ulga podatkowa przyznana przez państwo jest dozwolona jedynie w przypadku działalności na rzecz krajowej osoby prawnej prawa publicznego?

3) W przypadku negatywnej odpowiedzi na drugie pytanie, czy art. 126 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (obecnie art. 149 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską) należy interpretować w ten sposób, że przepis prawa podatkowego, który stanowi część organizacji systemu edukacji (tak jak w niniejszym przypadku § 3 pkt 26 Einkommensteuergesetz) jest dozwolony w związku

z nadal istniejącą w tej dziedzinie odpowiedzialnością państw członkowskich?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Włochy) w dniu 3 lipca 2006 r. — Telecom Italia SpA przeciwko Ministero dell'Economia e delle Finanze, Ministero delle Comunicazioni

(Sprawa C-296/06)

(2006/C 224/42)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Telecom Italia SpA

Strona pozwana: Ministero dell'Economia e delle Finanze, Ministero delle Comunicazioni

Pytania prejudycjalne

Czy art. 20 ust. 3 ustawy nr 448/1998 w związku z art. 4 ust. 9 ustawy nr 249/1997 jest zgodny z art. 11, 22 i 25 dyrektywy 97/13/WE (¹)?

(¹) Dz.U. L 117, str. 15

Odwołanie wniesione w dniu 13 lipca 2006 r. przez Eurohypo AG od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 3 maja 2006 r. w sprawie T-439/04 Eurohypo AG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa C-304/06 P)

(2006/C 224/43)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Eurohypo AG (Przedstawiciele: C. Rohnke i M. Kloth, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 3 maja 2006 r. w sprawie T-439/04,
- stwierdzenie nieważności decyzji Izby Odwoławczej z dnia 6 sierpnia 2004 r. w sprawie R 829/2002-4,
- obciążenie OHIM kosztami postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie uzasadnia odwołanie od wyżej wskazanego wyroku Sądu w następujący sposób:

Sąd nie uwzględnił wymogów dotyczących badania stanu faktycznego z urzędu na podstawie art. 74 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 40/94. Zgodnie z orzecnictwem badanie stanu faktycznego przez urząd właściwy do spraw znaków towarowych musi być rygorystyczne i wyczerpujące, by zgodnie z zasadami pewności prawa i dobrej administracji uniknąć bezzasadnych rejestracji znaków towarowych czy też bezzasadnych zarzutów wobec znaków towarowych mających charakter rejestracyjnych. Ustalenia Urzędu muszą być na tyle szczegółowe, by mógł on na ich podstawie z pewnością stwierdzić, czy zachodzą podstawy odmowy rejestracji określone w art. 7 rozporządzenia nr 40/94. Jednakże ani w wyroku, ani we wcześniejszych decyzjach Urzędu nie zawarto ustaleń o charakterze faktycznym dotyczących rzekomego opisowego charakteru „EUROHYPO”. Zawarte w tych dokumentach ustalenia ograniczały się raczej do możliwych opisowych znaczeń poszczególnych części „EURO” i „HYPO”. Brak było innych stwierdzeń o charakterze faktycznym odnoszących się do całego oznaczenia „EUROHYPO”.

Sąd w błędny sposób dokonał wykładni wymogu charakteru odróżniającego, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 i niesłusznie odmówił rejestracji zgłoszonego znaku towarowego. W przypadku znaku towarowego składającego się ze słów ewentualny charakter odróżniający może wprawdzie zostać przeanalizowany dla każdego z zawartych w nim pojęć lub części odrębnie, jednak w każdym razie winien on zależeć od badania całości, które części te tworzą. Nawet jeśli prawdą jest, że każda z tych części składowych odrębnie nie ma charakteru odróżniającego, to nie wyklucza to, że ich kombinacja może wykazywać charakter odróżniający. W niniejszym przypadku Urząd ograniczył się w wydanej w postępowaniu odwoławczym decyzji do stwierdzenia, że części „EURO” i „HYPO” są opisowe, a całe to określenie nie wywiera całościowego wrażenia wykraczającego poza zwykłą sumę tych elementów, bez wskazania, w jakim zakresie zestawienie słów EUROHYPO jako całość nie może odróżniać usług wnoszącej odwołanie od usług innych przedsiębiorstw.

Następnie wyrok Sądu opiera się na zastosowaniu kryterium, zgodnie z którym zdolność rejestracyjna znaku towarowego składającego się z opisowych części może zostać przyznana, jeśli zestawione słowo weszło do języka potocznego i uzyskało w nim własne znaczenie, przy czym należy jeszcze zbadać, czy samo to słowo nie jest opisowe. Kryterium to jest istotne w ramach stosowania art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94 w przypadku ewentualnej konieczności pozostawienia oznaczenia do swobodnego używania przez wszystkich, natomiast nie służy ono dokonaniu wykładni art. 7 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia celem ustalenia istnienia charakteru odróżniającego. Poprzez zawarcie tego właściwego dla art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94 kryterium w uzasadnieniu niekorzystnego rozstrzygnięcia Sąd dokonał błędnej wykładni art. 7 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia.

Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-305/06)

(2006/C 224/44)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: G. Zavvos i K. Simonsson)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że uniemożliwiając przewoźnikowi drogowemu korzystanie z odpowiedniego i najbliższego kolejowego dworca przeładunkowego oraz wykonywanie — w ramach transportu kombinowanego pomiędzy państwami członkowskimi — końcowych przewozów drogowych stanowiących integralną część transportu kombinowanego, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 2 i 4 dyrektywy Rady nr 92/106/EWG (!) z dnia 7 grudnia 1992 r. w sprawie ustanowienia wspólnych przepisów dla niektórych rodzajów transportu kombinowanego towarów pomiędzy państwami członkowskimi,
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.